

Arrest

nr. 206 238 van 28 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. MISSEGHERS *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 17 november 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 3 december 2015 asiel aan. Op 24 augustus 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Pashtoun te zijn. U bent afkomstig van Barabad (district Behsud, provincie Nangarhar). U kent uw geboortjaar niet maar verklaart drieëntwintig jaar oud te zijn. U woonde samen met uw ouders, twee oudere zussen en een jongere broer. U ging naar school en zat in de tiende graad, u werkte niet.

Uw vader was tewerkgesteld als opleider voor communicatie- en internettrainingen bij een bedrijf genaamd JTC. Dat bedrijf verzorgde onder andere cursussen voor NATO en voor de Afghaanse politie. Uw vader werd door de Taliban bedreigd. Een eerste dreigbrief werd afgeleverd op 27/8/1436 (komt overeen met 15 juni 2015 in de Westerse kalender). Op 26/10/1436 (komt overeen met 12 augustus 2015 in de Westerse kalender) kwam er een tweede dreigbrief aan. Uw vader werd aangemaand om zijn job te verlaten en zich samen met zijn zoon, zijnde u, aan te melden om de jihad te doen. Hij weigerde dit en ging door met zijn job. Op 6 sunbula 1394 (komt overeen met 28 augustus 2015 in de Westerse kalender) werd uw vader gedood toen hij op weg was naar zijn werk. Na zijn dood bedreigde de Taliban u via de telefoon van uw vader. U vluchtte samen met uw familie naar uw oom die woonachtig is in hetzelfde dorp. Uw oom vond dat hij u onvoldoende bescherming kon bieden en regelde een smokkelaar. Via Pakistan, Iran, Griekenland, Macedonië, Servië, u onbekende landen en Duitsland kwam u in België aan. U was drieëndertig dagen onderweg. Op 3 december 2015 vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door de Taliban gevisieerd wordt. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw taskara, een tewerkstellingsattest van uw vader, twee dreigbrieven, een bevestigingsbrief van de ouderen, foto's van uw overleden vader, een micro-sdkaart met daarop twee video's van het dode lichaam van uw vader alsook de enveloppe waarin deze documenten aan u werden bezorgd. Na het gehoor bezorgt u per mail nog een foto van de taskara van uw vader, enkele foto's waarop u en uw vader zijn afgebeeld en attesten omtrent uw medische behandelingen in Afghanistan en in België.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Vooreerst kan u over de tewerkstelling van uw vader zo goed als geen informatie aanleveren. Zo zou uw vader gewerkt hebben voor het bedrijf JTC voor het politiehoofdkwartier van Nangarhar en voor NATO. Hij gaf er communicatie- en internettraining (CGVS, p.6). U kan geen bijkomende info over dat bedrijf aanleveren en weet zelfs niet waarvoor de afkorting JTC staat (CGVS, p.9). Ook wanneer meer info gevraagd over de inhoud van die trainingen, moet u het antwoord schuldig blijven. U kan enkel herhalen dat het om computer-, internet- en radiotraining ging (CGVS, p.10). U weet ook niet waar hij al die vaardigheden zelf heeft geleerd om die trainingen te kunnen geven. U verklaart dit door te zeggen dat hij een man van het verleden was en gestudeerd had (CGVS, p.11). Het is trouwens ook opvallend dat u over de vorige tewerkstelling van uw vader, bij BRAC en M. P. (...) geen informatie kan aanleveren. U kan enkel zeggen dat hij daar zorgde voor de arbeiders. Gevraagd naar meer informatie over deze in Afghanistan belangrijke en grote NGO's kan u enkel zeggen dat uw vader ervoor werkzaam was en dat u geen verdere informatie heeft (CGVS, p.7). Het is opvallend dat u als oudste zoon, die bovendien tweeëntwintig jaar oud was op moment van vertrek uit Afghanistan, niet meer informatie kan aanleveren. Dat u niet verder komt dan deze vage verklaringen over de verschillende tewerkstellingen van uw vader, doet dan ook twijfels rijzen over de geloofwaardigheid ervan.

Ook bij uw eigen zelfverklaarde profiel van middelbare school student kunnen er trouwens vragen worden gesteld. Zo verklaart u zelf dat u in de tiende graad zat wanneer u Afghanistan verliet. Dat u als tweeëntwintigjarige nog op de middelbare school zou gezeten hebben, is echter ongeloofwaardig. Uw verklaart dit door te zeggen dat er in Afghanistan zelfs nog veertigjarigen in de klas zaten, dat dat daar niet beschamend was (CGVS, p.5). U zou nog niet moeten gaan werken, omdat uw vader een job had

en alles betaalde (CGVS, p.6). Deze uitleg weet niet te overtuigen. U lijkt door dergelijke verklaringen veeleer geen zicht te willen geven op uw ware bezigheden in Afghanistan.

U beweert vervolgens dat uw vader werd bedreigd door zijn tewerkstelling bij NATO en op het politiehoofdkwartier. Er werden twee dreigbrieven naar jullie thuis gestuurd. Deze kwamen aan op 15 juni 2015 en 12 augustus 2015. In de eerste brief wordt uw vader opgeroepen om zijn job te verlaten. In de tweede brief wordt nog eens expliciet vermeld dat uw vader niet gestopt is met zijn ontrouwe werk (CGVS, p.13). Dit is hoogst merkwaardig aangezien uit de documenten die u neerlegt, blijkt dat uw vader dan wel degelijk zijn job al had verlaten. Inderdaad, u legt een contract van JTC voor met aanvang op 1 januari 2013 en voorziene einddatum op 31 december 2015. In dat contract wordt echter ook al een clause voorzien dat er vroeger een einde aan de tewerkstelling kan worden gemaakt mits opzeg. Dat is blijkbaar ook gebeurd, want in het tewerkstellingsattest dat u eveneens zelf neerlegt, wordt gesproken van een tewerkstelling van januari 2013 tot juli 2015, er wordt gezegd dat ze door minder werk hem geen andere positie konden aanbieden. Waarom de Taliban hem dan in augustus nog een brief zouden moeten sturen waarbij ze nog eens verwijzen naar zijn job die hij nog steeds zou uitoefenen, blijft een raadsel. Hiermee geconfronteerd, kan u enkel zeggen dat hij gedood werd toen hij aan het werk was (CGVS, p.12). Dat uw documenten het tijdsverloop van de gebeurtenissen zoals u ze voorstelt, zo tegenspreken, doet echter sterk twifelen aan de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen. Te meer omdat u ook zegt dat uw vader de bedreigingen niet serieus nam. Nochtans wordt u zowel in de eerste als de tweede dreigbrief bij naam genoemd (CGVS, p.13). Van een vader mag toch verwacht worden dat deze de nodige voorzorgen zal nemen en zeker de nodige aandacht zal besteden aan bedreigingen wanneer deze ook rechtstreeks zijn gericht aan zijn oudste zoon.

Vervolgens maakt u het ook niet aannemelijk dat de Taliban specifiek naar u op zoek zouden zijn. Dit moet volgens u blijken uit de dreigbrieven. Het CGVS wil hierbij echter opmerken dat de Taliban toch voorkeur zal geven aan personen met een ander profiel dan het uwe. Omdat uw vader geassocieerd werd met buitenlanders en de Afghaanse overheid, ziet het CGVS niet in waarom ze net u zouden willen oproepen om de jihad te doen. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat de gedwongen rekrutering door de Taliban die u aanhaalt in het geheel niet overeenstemt met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie rapport toegevoegd aan het administratief dossier). Hieruit blijkt dat gedwongen rekrutering zelden voorkomt. Er zijn voldoende personen die vrijwillig willen toetreden tot de Taliban. Het is bovendien opmerkelijk dat uw familie na uw vertrek uit Afghanistan geen bedreigingen meer heeft ontvangen en dat er niemand meer op zoek is naar u. U verklaart dit door te zeggen dat ze nu bij uw oom wonen en dat de Taliban daar niet van op de hoogte is. Nochtans verklaart u ook dat uw oom woonachtig is in hetzelfde dorp (CGVS, p.15). Het lijkt dan ook eerder onwaarschijnlijk dat de Taliban niet zou weten dat uw familie verhuisd is in hetzelfde dorp of de associatie met uw oom niet kan maken.

Gezien uw verklaringen niet als coherent, gedetailleerd en plausibel kunnen aanzien worden kan u het voordeel van de twijfel niet worden toegekend. Gezien uw asielaanvraag als ongeloofwaardig wordt bevonden kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend noch het subsidiaire beschermingsstatuut zoals bedoeld in de Vreemdelingenwet onder art. 48/4, §2, a en b.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw taskara is hoogstens een bewijs van uw identiteit en deze staat in deze beslissing niet ter discussie. U bewijst echter op geen enkele manier een band te hebben met de man van wie u het tewerkstellingsattest (de inhoud ervan werd hierboven reeds besproken) neerlegt. De taskara van uw vader doet dit evenmin. Wat deze documenten betreft, moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. De foto's die u aanlevert van uw overleden vader, u en uw zogenaamde vader zijn zeer onduidelijk. Er wordt een oudere man met een jongen afgebeeld, van wie onmogelijk kan worden afgeleid dat het om dezelfde persoon als u zou gaan. Het argument van de nagemaakte documenten gaat ook op voor de dreigbrieven en de bevestigingsbrief van de ouderen die u voorlegt. De video's die u voorlegt zijn zeer onduidelijk en tonen de verwondingen van een dode man. Er kan niet uit opgemaakt worden wie dit is en waar of wanneer deze video werd gemaakt. De medische attesten die u ten slotte voorlegt over behandelingen die u onderging in Afghanistan en België steunen op geen enkele manier uw asielaanvraag. U slaagt er kortom niet in de ongeloofwaardigheid van uw asielaanvraag om te buigen door het voorleggen van deze documenten.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen

opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asiëlzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker meent dat in de bestreden beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd waarom de tewerkstelling van zijn vader voor hem geen gegronde vrees voor de taliban teweeg brengt. Hij onderbouwt dit als volgt:

“Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden;*
- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben;*
- 3) “omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging”.*
- 4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.*

Deze elementen toegepast op verzoekers

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden*

Verzoeker bevindt zich hier in België waar zij hun aanvraag tot asiel heeft ingediend op 3 december 2015.

- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben*

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Verweerster haalt in de bestreden beslissingen aan dat er kan geconcludeerd worden dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt.

Uit wat hierna volgt zal blijken dat verzoeker degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert en hij geen andere keuze had dan het land van herkomst, Afghanistan, te verlaten.

- Beroep van de vader van verzoeker

In een eerste argument haalt verweerster in haar bestreden beslissing aan dat verzoeker te weinig informatie zou kunnen leveren over het beroep van zijn vader.

Verzoeker heeft alle informatie waarover hij beschikt, meegedeeld aan verweerster. Verzoeker wenst te benadrukken dat hij zeer gedetailleerd aan verweerster meedeelde welke werkzaamheden zijn vader dagelijks verrichtte bij JTC en bij NATO. Zo legde verzoeker uit dat zijn vader trainingen gaf, alsook de districten waar deze plaatsvonden:

*“Je vader, wat kan je mij vertellen over zijn job? Mijn vader werkte voor een bedrijf JTC hij werkte binnen het politiehooftkwartier van Nangarhar. Hij werkte met de Nato en zijn job was om communicatie en internettraining aan de politiete geven. Ze trairden ook de politie in het district Behsud en Surkhrod. Sinds welke tijd deed hij deze job? Hij had contract met hen van 2013 tot 2015, tijdens die periode werd hij bedreigd door de Taliban om met zijn job te stoppen en te stoppen met de ontrouwen te bedienen.”
(Administratief dossier van verweerster, gehoorverslag verzoeker, p 6)*

Ook over de vorige job van verzoeker zijn vader bij BRAC en M. P. (...) heeft verzoeker alle informatie meegedeeld waarover hij beschikt. Verzoeker zijn vader was mee verantwoordelijk voor het bouwen van wegen, tunnels en bruggen en droeg op die manier zijn steentje bij aan de maatschappij.

“Voor 2013 wat deed hij dan als job? Er is een organisatie BRAC, het is ook M. P. (...), hij was verantwoordelijk voor de arbeiders. Hoe lang heeft hij die job gedaan? Dat was ook een project drie maanden bv.”

(Administratief dossier van verweerster, gehoorverslag verzoeker, p 6)

Bovendien neemt verweerster niet in acht dat verzoeker meermaals door de tolk werd onderbroken terwijl hij zijn verhaal deed. De tolk maande verzoeker zelfs aan om kort te zijn.

Verzoeker heeft bijgevolg nooit de intentie gehad de Belgische asielinstanties om de tuin te leiden. De verklaringen van verzoeker met betrekking tot het beroep van zijn vader zijn onmogelijk als vaag te beschouwen. Verzoeker heeft werkelijk elk detail waarover hij beschikt, meegedeeld aan verzoeker. De beweringen van verweerster falen aldus naar recht.

- Middelbare school

Verweerster is in bestreden beslissing ten onrechte van oordeel dat naar school gaan niet behoort tot één van de ware bezigheden van verzoeker in zijn land van herkomst.

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen dat hij een student was die les volgde aan de middelbare school.

Verzoeker wenst dit te preciseren door mee te delen dat hij regelmatig niet naar school kon gaan omwille van de onveilige omstandigheden. Naar school gaan was immers een gevaarlijke onderneming. Bovendien was de school dikwijls gesloten gezien de gespannen situatie in zijn dorp van herkomst, Barabad.

Verweerster staart zich onnodig blind op het gegeven dat een tweeëntwintigjarige les volgt aan de middelbare school. In tegenstelling tot wat verweerster beweert, is verzoeker heel open over zijn dagdagelijkse bezigheden in Afghanistan.

- Bedreigingen door de Taliban

Verweerster stelt in bestreden beslissing dat verzoeker niet aannemelijk zou maken dat de Taliban specifiek op zoek is naar verzoeker.

Verzoeker daarentegen wijst opnieuw op het feit dat zowel hij als zijn vader werden bedreigd door de Taliban. Meer bepaald eiste de Taliban van verzoeker zijn vader dat hij zou stoppen met werken. De Taliban eiste van verzoeker zelf dat hij hen zou helpen.

“Weet je wat erin staat? Een beetje ja. Vertel me maar. In die brief vragen ze om zijn job te verlaten ze zeggen ook mijn naam B. A. (...) is opgegroeid stop met de ontrouwen te dienen. Je moet jihad doen, breng hem bij ons breng ook wapens mee. En jihad is verplicht. De tweede dreigbrief wanneer kwam die aan? Ongeveer twee maanden later. En wat zeggen ze in die brief? Hetzelfde, je hebt je job niet verlaten. Maak je klaar, je plaats is hel. Maak je klaar voor je dood, je werkt voor de ontrouwen. Je zoon zijn plaats is ook in de hel.”

(Administratief dossier van verweerster, gehoorverslag verzoeker, p 13)

Verweerster houdt in bestreden beslissing onvoldoende rekening met verzoeker zijn verklaringen omtrent de bedreigingen die hij ontving van de Taliban. Ten onrechte houdt verweerster voor dat verzoeker niet geheel de waarheid zou spreken.

3) omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging

Volgens de Raad van State en de heersende rechtsleer:

‘Ook de persoon die, alhoewel zelf geenszins politiek actief, aantoonde dat zij of zij het slachtoffer wordt of dreigt te worden van een vervolging die duidelijk geïnspireerd is door politieke motieven, zou kunnen worden erkend. Het is evenmin noodzakelijk dat de asielzoeker zelf politiek is geëngageerd geweest om het voorwerp van vervolging uit te maken o.w.v. ras of van bepaalde sociale groep’

(Van Heule D., o.c., nr. 103 en R.v.St. nr. 66634, 9/6/1997, R.i.V. 1997, afl. 4,20).

Bovendien moeten de stavingsfeiten enkel betrekking hebben op de asielzoeker persoonlijk. Minstens zal het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging moeten aanzien worden (CPRR (2° kamer) nr. F069, 4 maart 1992, gecit. bij Van Heule D., o.c., nr. 60).

Nazicht van de bestreden beslissing leert dat er op geen enkele manier werd gemotiveerd aangaande de gegronde vrees voor vervolging van verzoeker.

Verzoeker vreest nochtans de taliban omwille van de tewerkstelling van z'n vader. Gezien de vader van verzoeker werkzaam was voor een JTC en NATO, waren de Taliban op zoek naar verzoeker om zich aan te melden.

4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen invoeren.

Volgens de heersende rechtsleer:

“De asielzoeker zal moeten aannemelijk maken dat de autoriteiten op de hoogte zijn van zijn of haar politieke overtuiging of hem of haar een politieke overtuiging toeschrijven, dat die overtuiging door de overheid niet wordt getolereerd; en dat zij of zij gezien de situatie in het land van herkomst gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging wegens die politieke overtuiging”

(Van Heule D., o.c., nr. 105).

“Traditioneel aanvaardde rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn, of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dat willen”

(Van Heule D., o.c., nr. 106, zie ook Handbook on procedures and Criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, UNHCR 1979, reedited, Geneva, January 1992, nr. 97 - 100).

In Afghanistan zijn de autoriteiten, rekening houdende met de algemene onveiligheidssituatie niet in de mogelijkheid om bescherming te bieden aan individuen.

Het huidige middel is gegrond.”

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, § 2, a) en b), en 48/6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en van de materiële motiveringsplicht.

In dit middel zet verzoeker over zijn risicoprofiel het volgende uiteen:

“Het is opvallend dat verweerster in de bestreden beslissing volledig voorbij gaat aan de UNHCR eligibility guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan en de hierin uitvoerig uitgewerkte ‘Potential Risk Profiles’.

Rechtstreeks bezit verzoeker een risicoprofiel als jongeman “of fighting age”, ook in de meest recente ‘UNHCR eligibility guidelines’ van april dit jaar werd duidelijk opgenomen dat een persoon als verzoeker, zelfs los van zijn persoonlijk vluchtrelaas, een groot risico loopt gedwongen te worden gerekruteerd door de Taliban:

“Incidents of forced recruitment of children are said to be subject to widespread underreporting. However, the recruitment and use of children by all parties to the conflict, both in support and combat roles, is reported to be observed throughout the country.

a) Forced Recruitment by AGEs

In areas where AGEs exercise effective control over territory and the population, they are reported to use a variety of mechanisms to recruit fighters, including recruitment mechanisms based on coercive strategies. Persons who resist recruitment, and their family members, are reportedly at risk of being killed or punished. AGEs are reported to continue to recruit children, both boys and girls, to carry out suicide attacks and as human shields, as well as to participate in active combat, to plant IEDs, to smuggle weapons and uniforms, and to act as spies, guards or scouts for reconnaissance.

b) Forced and Underage Recruitment by Pro-Government Forces

In January 2011 the UN and the Government signed an action plan for the prevention of underage recruitment. In July 2014 the Government endorsed a road map towards compliance with the action plan. In February 2015 President Ghani endorsed a law which had been passed by the Parliament and the Senate in 2014, criminalizing underage recruitment into the ANSF. Despite the Government's support for the action plan and the progress made thus far, challenges are reported to remain, including a lack of accountability for underage recruitment. In March 2016, the Special Representative of the Secretary-General for Children and Armed Conflict noted that while there had been substantial progress in implementing the action plan, the UN continued to document the recruitment and use of boys by the ALP and ANP, as well as some cases attributed to ANA. Pro-government armed groups have also been reported to force locals to send young men to join the fight against the Taliban and other AGEs.

c) Summary

In light of the foregoing, UNHCR considers that, depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGEs, or in areas where pro-government forces, AGEs and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for

control, may be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group or other relevant grounds. Depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas where ALP commanders are in a sufficiently powerful position to forcibly recruit community members into the ALP may equally be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group or other relevant grounds. Men of fighting age and children who resist forced recruitment may also be in need of international refugee protection on the ground of their (imputed) political opinion or other relevant grounds. (stuk 3, UNHCR, "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan", 19 april 2016, p. 44-47)

Over het risico dat verzoeker loopt om ook door pro-regeringstroepen te worden ingelijfd wordt zelfs op onvoldoende wijze gemotiveerd.

Huidig middel is bijgevolg gegrond."

2.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Na een korte theoretische uiteenzetting over de relevante wetsbepalingen geeft verzoeker met verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en de parlementaire voorbereiding aan dat de vraag of een persoon het slachtoffer dreigt te worden van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict of het risico loopt om aan onmenselijke behandelingen te worden blootgesteld, telkens aan de hand van de meest actuele situatie beoordeeld dient te worden.

Voorts meent verzoeker dat de commissaris-generaal en de aangevoerde COI-focus bijzonder vaag blijven over de vraag of zijn geboortestreek zelf zonder meer als onderdeel van Jalalabad kan worden beschouwd. Verzoeker verduidelijkt dat op pagina's 6 en 7 twee kaarten worden weergegeven waaruit blijkt dat Jalalabad zich feitelijk buiten haar administratieve grenzen zou uitstrekken, doch dat het twee kaartjes betreft die *qua* omschrijving zelf totaal niet overeenstemmen. Hij acht het afbakenen van een fictief gebied intrinsiek weinig waardevol. Verzoeker meent dan ook dat er door de commissaris-generaal op geen enkele manier concreet gemotiveerd wordt waarom het dorp Barabad binnen de grenzen van Jalalabad zou liggen.

Tevens meent verzoeker dat de commissaris-generaal, zelfs indien zomaar zou kunnen worden aangenomen dat zijn dorp bij Jalalabad moet worden gerekend, een foute analyse heeft gemaakt van de huidige veiligheidssituatie. Hij verwijst naar het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 en geeft aan dat hieruit blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan er op achteruit is gegaan en dat zowel het aantal burgerslachtoffers als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied is gestegen. Ook uit het rapport "*General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul*", laatst geüpdatet op 15 maart 2017, blijkt volgens verzoeker een stijging van het geweld in Afghanistan. Verzoeker verwijst tevens naar de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 9 juni 2017 om aan te tonen dat er in Jalalabad ook aanslagen gepleegd worden op openbare plaatsen om zoveel mogelijk burgerslachtoffers te maken en dat het totaal aantal burgerslachtoffers in de steden van Afghanistan de laatste jaren sterk is toegenomen. Hij wijst tevens op waarschuwendende berichten over een "*escalerende spiraal van geweld*" in Jalalabad. Voorts wijst verzoeker op de aanwezigheid van Islamitische Staat (IS), die er in de provincie voor blijft zorgen dat Jalalabad wordt blootgesteld aan willekeurig oorlogsgeweld, met burgerslachtoffers tot gevolg. Hij benadrukt dat de VN Veiligheidsraad in 2016 nog heeft gewaarschuwd voor het gevaar dat IS in Afghanistan betekent voor de veiligheid in de grotere steden en stelt – met verwijzing naar verschillende persberichten – dat IS "*tot op vandaag met de regelmaat van de klok aanslagen (pleegt) in Jalalabad*". Bovendien stelt verzoeker dat uit objectieve analyses blijkt dat Jalalabad vandaag uit zijn voegen barst en dat dit het volledige weefsel van de provincie op de helling brengt. Verzoeker meent dan ook dat er op zijn minst een nieuw, actueel onderzoek dient te worden bevolen naar de veiligheidssituatie in Jalalabad.

Daarnaast stelt verzoeker dat het district Behsud, vanwaar hij afkomstig is, allerminst veilig is. Er worden immers in absolute getallen een pak meer slachtoffers geregistreerd, op een bevolking die een pak kleiner is dan die van Jalalabad zélf.

Verzoeker haalt voorts met verwijzing naar het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016 aan dat het voor terugkeerders naar Afghanistan niet gemakkelijk is en wijst er tevens op dat de vluchtelingenkampen rond Jalalabad beheerst worden door oud-taliban militanten die zich bij IS hebben aangesloten.

Verzoeker stelt nog afkomstig te zijn uit één van de meest gewelddadige provincies uit Afghanistan, waar zijn dorp en familie in het verleden reeds herhaaldelijk slachtoffer werden van geweld. Hij betoogt dat een terugkeer naar een plaats waar hij voortdurend zou vrezen voor zijn leven niet in het belang is van het kind. Tevens wijst verzoeker op de beperkte broodnodige humanitaire hulp in Afghanistan.

Tot slot stelt verzoeker nog dat de vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen en het recent opduiken van IS zal omslaan in een burgeroorlog, steun vindt in de huidige veiligheidssituatie, die allerminst stabiel te noemen is.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden de volgende stavingstukken gevoegd:

- het rapport “*UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van UNHCR van 19 april 2016;
- het internetartikel “*Resettling nearly half a million Afghans in Nangarhar: The consequences of the mass return of refugees*” van Fazal Muzhary van Afghanistan Analysts Network van 12 mei 2017;
- het nieuwsbericht “*Updated: Afghanistan now a ‘continual emergency’, as war drives record numbers from their homes*” van IRIN, geconsulteerd op 18 augustus 2017;
- het rapport “*The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*” van United Nations General Assembly Security Council van 3 maart 2017;
- het persbericht “*Afghan triple bombing: Five killed, 27 wounded in Jalalabad*” van First Post van 25 november 2016;
- het persbericht “*Explosion in Jalalabad city, casualties feared*” van Khaama Press van 5 januari 2017;
- het persbericht “*The next refugee crisis: Afghanistan*” van NYTimes van 22 oktober 2015;
- de COI Focus “*Afghanistan Veiligheidssituatie in Jalalabad*” van 9 juni 2017;
- het persbericht “*Bomb Kills Two In Afghanistan, UN Warns of ‘Escalating Spiral Of Violence’*” van RFE/RL van 22 Juni 2016;
- het persbericht “*Afghan bomber ‘kills 12 police recruits’ near Jalalabad*” van BBC van 11 april 2016;
- VN Veiligheidsraad, “*Report of the Secretary-General on the threat posed by ISIL (Da’esh) to international peace and security and the range of United Nations efforts in support of Member States in countering the threat*”, 31 mei 2016;
- het persbericht “*2 killed, 10 wounded in Jalalabad city suicide blast*” van Khaama Press van 2 juli 2016;
- het persbericht “*Six Red Cross workers in Afghanistan killed in ambush*” van The guardian van 8 februari 2017;
- het rapport “*General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul*” van European Country of Origin Information Network van 19 juli 2017;
- EASO, “*Report on security situation (general security situation; actors in the conflict; recent trends; state protection; security in the provinces)*”, november 2016, p. 112-113.

2.2.2. Op 15 mei 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij samen met de COI Focus “*Afghanistan Veiligheidssituatie in Jalalabad*” van 20 februari 2018, het EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Security Situation*” van december 2017, p. 1-68 en 195-201, en de COI Focus “*Afghanistan Corruptie en documentenfraude*” van 21 november 2017.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met daarbij de volgende stukken neer:

- het persbericht “*Deadly mosque bombing foiled in Jalalabad city in east of Afghanistan*”, van Khaama Press van 31 oktober 2017;
- het persbericht “*Afghan forces thwart car bombing, coordinated attacks in Jalalabad city*”, van Khaama Press van 26 december 2017;
- het persbericht “*Explosion in Jalalabad city leaves nearly 20 dead, wounded*”, van Khaama Press van 3 december 2017;
- het persbericht “*Afghanistan: Five killed, eight injured in motorcycle bomb blast outside Jalalabad soccer stadium*” van World AP van 3 december 2017;
- recente artikels betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de

geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaart in Afghanistan vervolging te vrezen door de taliban omwille van de tewerkstelling van zijn vader als opleider voor communicatie- en internettrainingen bij een bedrijf dat onder andere cursussen verzorgde voor de NATO en voor de Afghaanse politie.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat zijn asielaanvraag als ongeloofwaardig wordt bevonden, nu (i) hij zo goed als geen informatie kan aanleveren over de tewerkstelling van zijn vader, (ii) er vragen kunnen worden gesteld bij zijn eigen zelfverklaarde profiel van middelbare school student, (iii) zijn documenten het tijdsverloop van de gebeurtenissen zoals hij ze voorstelt tegenspreken, (iv) hij niet aannemelijk maakt dat de taliban specifiek naar hem op zoek zouden zijn, en (v) de door hem in het kader van zijn asielprocedure neergelegde documenten deze vaststellingen niet wijzigen.

Verzoeker slaagt er niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen.

Vooreerst kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar hij van oordeel is dat verzoeker over de tewerkstelling van zijn vader zo goed als geen informatie kan aanleveren. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

"Vooreerst kan u over de tewerkstelling van uw vader zo goed als geen informatie aanleveren. Zo zou uw vader gewerkt hebben voor het bedrijf JTC voor het politiehooftkwartier van Nangarhar en voor NATO. Hij gaf er communicatie- en internettraining (CGVS, p.6). U kan geen bijkomende info over dat bedrijf aanleveren en weet zelfs niet waarvoor de afkorting JTC staat (CGVS, p.9). Ook wanneer meer info gevraagd over de inhoud van die trainingen, moet u het antwoord schuldig blijven. U kan enkel herhalen dat het om computer-, internet- en radiotraining ging (CGVS, p.10). U weet ook niet waar hij al die vaardigheden zelf heeft geleerd om die trainingen te kunnen geven. U verklaart dit door te zeggen dat hij een man van het verleden was en gestudeerd had (CGVS, p.11). Het is trouwens ook opvallend dat u over de vorige tewerkstelling van uw vader, bij BRAC en M. P. (...) geen informatie kan aanleveren. U kan enkel zeggen dat hij daar zorgde voor de arbeiders. Gevraagd naar meer informatie over deze in Afghanistan belangrijke en grote NGO's kan u enkel zeggen dat uw vader ervoor werkzaam was en dat u geen verdere informatie heeft (CGVS, p.7). Het is opvallend dat u als oudste zoon, die bovendien tweeëntwintig jaar oud was op moment van vertrek uit Afghanistan, niet meer informatie kan aanleveren. Dat u niet verder komt dan deze vage verklaringen over de verschillende tewerkstellingen van uw vader, doet dan ook twijfels rijzen over de geloofwaardigheid ervan."

Verzoeker laat in het eerste middel gelden dat hij zeer gedetailleerd meedeelde welke werkzaamheden zijn vader dagelijks verrichtte bij JTC en bij NATO. Hij legde namelijk uit dat zijn vader trainingen gaf en gaf de districten aan waar deze trainingen plaatsvonden. Voorts stelt verzoeker dat hij ook over de vorige job van zijn vader alle informatie heeft meegedeeld waarover hij beschikt, namelijk dat deze verantwoordelijk was voor het bouwen van wegen, tunnels en bruggen. Door slechts te wijzen op enkele zaken die hij wel kon vertellen over de verschillende tewerkstellingen van zijn vader, zonder met concrete elementen te verduidelijken waarom hij meent dat de vaststellingen van de commissaris-

generaal feitelijk onjuist of onredelijk zijn, slaagt verzoeker er evenwel niet in de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen. Met een dergelijke summier uitzetting doet verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling van de commissaris-generaal van de door hem afgelegde verklaringen, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen. Ook de Raad acht verzoekers verklaringen over de verschillende tewerkstellingen van zijn vader weinig gedetailleerd en is de mening toegedaan dat dit twijfels doet rijzen over de geloofwaardigheid ervan.

Waar verzoeker in het eerste middel nog stelt dat hij meermaals door de tolk werd onderbroken terwijl hij zijn verhaal deed en dat de tolk hem zelfs aanmaande om kort te zijn, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Voorts wordt er op gewezen dat het eigen is aan een gesprek met tolken dat dit niet even vlot verloopt als een gesprek waarbij de actoren dezelfde taal spreken, doch dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat dit verzoeker belet heeft om een gedetailleerd antwoord te geven op de vragen die hem werden gesteld over de verschillende tewerkstellingen van zijn vader.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing het volgende opgemerkt:

“U beweert vervolgens dat uw vader werd bedreigd door zijn tewerkstelling bij NATO en op het politiehoofdkwartier. Er werden twee dreigbrieven naar jullie thuis gestuurd. Deze kwamen aan op 15 juni 2015 en 12 augustus 2015. In de eerste brief wordt uw vader opgeroepen om zijn job te verlaten. In de tweede brief wordt nog eens expliciet vermeld dat uw vader niet gestopt is met zijn ontrouwe werk (CGVS, p.13). Dit is hoogst merkwaardig aangezien uit de documenten die u neerlegt, blijkt dat uw vader dan wel degelijk zijn job al had verlaten. Inderdaad, u legt een contract van JTC voor met aanvang op 1 januari 2013 en voorziene einddatum op 31 december 2015. In dat contract wordt echter ook al een clausule voorzien dat er vroeger een einde aan de tewerkstelling kan worden gemaakt mits opzeg. Dat is blijkbaar ook gebeurd, want in het tewerkstellingsattest dat u eveneens zelf neerlegt, wordt gesproken van een tewerkstelling van januari 2013 tot juli 2015, er wordt gezegd dat ze door minder werk hem geen andere positie konden aanbieden. Waarom de Taliban hem dan in augustus nog een brief zouden moeten sturen waarbij ze nog eens verwijzen naar zijn job die hij nog steeds zou uitoefenen, blijft een raadsel. Hiermee geconfronteerd, kan u enkel zeggen dat hij gedood werd toen hij aan het werk was (CGVS, p.12). Dat uw documenten het tijdsverloop van de gebeurtenissen zoals u ze voorstelt, zo tegenspreken, doet echter sterk twifelen aan de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen. Te meer omdat u ook zegt dat uw vader de bedreigingen niet serieus nam. Nochtans wordt u zowel in de eerste als de tweede dreigbrief bij naam genoemd (CGVS, p.13). Van een vader mag toch verwacht worden dat deze de nodige voorzorgen zal nemen en zeker de nodige aandacht zal besteden aan bedreigingen wanneer deze ook rechtstreeks zijn gericht aan zijn oudste zoon.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Ten slotte heeft verzoeker, ondanks de door hem voorgelegde dreigbrieven, ook niet aannemelijk gemaakt dat de taliban specifiek naar hem op zoek zouden zijn. In de bestreden beslissing merkt de commissaris-generaal hierover het volgende op:

“Het CGVS wil hierbij echter opmerken dat de Taliban toch voorkeur zal geven aan personen met een ander profiel dan het uwe. Omdat uw vader geassocieerd werd met buitenlanders en de Afghaanse overheid, ziet het CGVS niet in waarom ze net u zouden willen oproepen om de jihad te doen. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat de gedwongen rekrutering door de Taliban die u aanhaalt in het geheel niet overeenstemt met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie rapport toegevoegd aan het administratief dossier). Hieruit blijkt dat gedwongen rekrutering zelden voorkomt. Er zijn voldoende personen die vrijwillig willen toetreden tot de Taliban. Het is bovendien opmerkelijk dat uw familie na uw vertrek uit Afghanistan geen bedreigingen meer heeft ontvangen en dat er niemand meer op zoek is naar u. U verklaart dit door te zeggen dat ze nu bij uw oom wonen en dat de Taliban daar niet van op de hoogte is. Nochtans verklaart u ook dat uw oom woonachtig is in hetzelfde dorp (CGVS, p.15). Het lijkt dan ook eerder onwaarschijnlijk dat de Taliban niet zou weten dat uw familie verhuisd is in hetzelfde dorp of de associatie met uw oom niet kan maken.”

Door in het eerste middel louter te herhalen dat hij en zijn vader bedreigd werden door de taliban en te stellen dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening zou hebben gehouden met zijn verklaringen over de bedreigingen die hij ontving van de taliban, weerlegt verzoeker de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing niet. Verzoeker betwist niet dat er voldoende personen zijn die vrijwillig willen toetreden tot de taliban. Nu hij de taliban niet steunt en zich niet bij hen wou aansluiten, lijkt hij dan ook een zeer weinig betrouwbare strijdmakker te zijn om samen met de taliban “*jihad*” te doen.

Wat betreft verzoekers bewering in het tweede middel dat hij als jongeman “of *potential fighting age*” een risicoprofiel bezit, dient erop te worden gewezen dat in de door hem geciteerde richtlijnen van UNHCR zelf wordt opgemerkt dat dergelijke vrees *in concreto* aannemelijk dient te worden gemaakt (“*Depending on the specific circumstances of the case (...)*”). Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging dus *in concreto* aannemelijk te maken en een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon volstaat hiertoe geenszins.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 13, map met ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert hierover als volgt:

“Uw taskara is hoogstens een bewijs van uw identiteit en deze staat in deze beslissing niet ter discussie. U bewijst echter op geen enkele manier een band te hebben met de man van wie u het tewerkstellingsattest (de inhoud ervan werd hierboven reeds besproken) neerlegt. De taskara van uw vader doet dit evenmin. Wat deze documenten betreft, moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus “Afghanistan – Corruptie en valse documenten” van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. De foto’s die u aanlevert van uw overleden vader, u en uw zogenaamde vader zijn zeer onduidelijk. Er wordt een oudere man met een jongen afgebeeld, van wie onmogelijk kan worden afgeleid dat het om dezelfde persoon als u zou gaan. Het argument van de nagemaakte documenten gaat ook op voor de dreigbrieven en de bevestigingsbrief van de ouderen die u voorlegt. De video’s die u voorlegt zijn zeer onduidelijk en tonen de verwondingen van een dode man. Er kan niet uit opgemaakt worden wie dit is en waar of wanneer deze video werd gemaakt. De medische attesten die u ten slotte voorlegt over behandelingen die u onderging in Afghanistan en België steunen op geen enkele manier uw asielrelaas. U slaagt er kortom niet in de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas om te buigen door het voorleggen van deze documenten.”

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Waar verzoeker in zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota nog opwerpt dat hij recent heeft vernomen dat “zes à zeven maand geleden de taliban het familiaal huis van verzoeker in brand hebben gestoken, wat onder meer de volledige vernietiging van het interieur tot gevolg had”, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat zijn vrees voor vervolging door deze ontwikkelingen wordt ondersteund.

De voormelde vaststellingen volstaan om tot het besluit te komen dat verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is. Nu geen geloof wordt gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen met de taliban, is te dezen een onderzoek naar de voor hem voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in Afghanistan irrelevant. De voormelde vaststellingen volstaan tevens om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissing geldende artikel 48/6, tweede lid, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.4.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de actuele informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in de stad Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt vooreerst het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 in rekening genomen. Dit rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Deze vaststellingen worden bevestigd door de bij de aanvullende nota van 15 mei 2018 gevoegde COI Focus "*Afghanistan Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van december 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Voorts blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (adm. doss., stuk 14, map met 'landeninformatie') en de stukken gevoegd bij de aanvullende nota van 15 mei 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 7) dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, het Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar, waarvan Jalalabad de hoofdstad is, behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkh Rod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar *de iure* in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Te dezen laat verzoeker in het derde middel gelden dat er in de bestreden beslissing op geen enkele manier concreet gemotiveerd wordt waarom zijn dorp Barabad binnen de grenzen van Jalalabad zou liggen. Daargelaten de vraag of dit dorp daadwerkelijk binnen de grenzen van het grootstedelijk gebied Jalalabad ligt en of het afbakenen van een fictief gebied intrinsiek al dan niet waardevol is, wijst de Raad er op dat het dorp Barabad gelegen is in het district Behsud en dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In al deze districten kan het gros van het geweld worden toegeschreven aan de taliban of Islamitische Staat (IS). Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berrmbommen, "*Improvised Explosive Devices*" (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "*high profile*"-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale, diplomatieke, militaire, humanitaire, of supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van die aard dat het inwoners van de stad

Jalalabad of het district Behsud dwingt hun woonplaats te verlaten. In tegendeel, de stad Jalalabad en het district Behsud blijken een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar en er de taliban en de "*Afghan National Security Forces*" (ANSF) bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Door het CGVS wordt aan verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Te dezen is verzoeker evenwel niet afkomstig van één van deze districten.

Waar verzoeker de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en meer specifiek in de stad Jalalabad en het district Behsud betwist en rapporten en persartikels bijbrengt om aan te tonen dat de situatie in Jalalabad en het district Behsud onveilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers in de stad Jalalabad of in het district Behsud een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, doch dat de bij het verzoekschrift gevoegde stukken in dezelfde lijn liggen als de informatie van het CGVS. Hetzelfde kan worden gesteld over de informatie die verzoeker bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt. In zoverre uit de beschikbare informatie blijkt dat er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten waarbij verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige schade zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dit blijkt evenmin uit de zeer recente informatie die verwerende partij bij haar aanvullende nota heeft gevoegd (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Het in het derde middel gevoerde betoog volstaat dan ook niet om voorgaande vaststellingen betreffende de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad en het district Behsud te weerleggen. In zoverre verzoeker vreest dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen en het recent opduiken van IS zal omslaan in een burgeroorlog, beperkt hij zich tot veronderstellingen en speculaties over wat in de toekomst kan gebeuren. Met een dergelijk profetisch betoog toont verzoeker niet aan dat er ten aanzien van hem zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn dorp Barabad in het district Behsud zou vertrekken, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Aldus blijkt dat er voor burgers in het grootstedelijk gebied Jalalabad en het district Behsud actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het grootstedelijk gebied Jalalabad en het district Behsud aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker benadrukt in het derde middel nog dat het voor terugkeerders naar Afghanistan allerm minst gemakkelijk is. Hij citeert ter illustratie hiervan uit het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 en uit een persartikel waaruit zou blijken dat de vluchtelingenkampen rond Jalalabad beheerst worden door voormalige taliban militanten die zich bij IS aangesloten hebben. Hoewel erkend wordt dat de leefomstandigheden van vluchtelingen die woonachtig zijn in de "*informal settlements*" in grote steden in Afghanistan erbarmelijk zijn, vermag dit betoog geen afbreuk te doen aan het voorgaande. Gelet op zijn persoonlijke situatie maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat hij daar in een vergelijkbare situatie zal terechtkomen. Er zijn naar het oordeel van de Raad *in casu* dan ook geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Afghanistan in mensonwaardige omstandigheden, eventueel in "*een IDP settlement*", zal terechtkomen. Voorts maakt verzoeker met zijn algemene, theoretische betoog niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar zijn dorp Barabad in het district Behsud met socio-economische moeilijkheden riskeert te worden geconfronteerd die een dermate niveau van hardheid bereiken dat zij zouden oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoeker zijn er alvast geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren.

Waar verzoeker nog stelt dat een terugkeer naar Afghanistan “*allesbehalve in het belang (is) van het kind*”, wordt er op gewezen dat verzoeker een volwassen jongeman is, die geen enkel kind aanduidt met wiens belang zijn terugkeer in strijd zou zijn.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.8. De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend achtien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN